

Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci podnetu Národnej banky Slovenska, zastúpenej jej guvernérom, o porušenie ústavného práva vlastníť majetok a o určenie subjektu vlastníctva na svojom neverejnom zasadnutí takto

r o z h o d o l :

1) Podnet na začatie konania v časti namietajúcej porušenie vlastníckeho práva o d m i e t a .

2) Podnet na začatie konania o určenie subjektu vlastníckeho práva výkladom § 1 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

V mene Národnej banky Slovenska sa dňa 19. 10. 1993 obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky guvernér Národnej banky Slovenska Ing. Vladimír Masár s podnetom namietajúcim porušenie ústavou zaručeného práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. K porušeniu vlastníckeho práva navrhovateľa malo dôjsť v dôsledku vyjadrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v štátnom vlastníctve medzi Slovenskou televíziou a Národnou bankou Slovenska formou zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva (stanovisko Ministerstva financií SR č. j. 72/83/1993 zo dňa 12. 2. 1993) a to konkrétne formuláciou, že: "Slovenská televízia ani Národná banka Slovenska nie je subjektom vlastníckeho práva a preto pre nakladanie s nehnuteľnosťami platia právne predpisy upravujúce právo hospodárenia."

V ďalšej časti svojho podnetu Národná banka Slovenska žiada Ústavný súd Slovenskej republiky, aby výkladom určil, či je subjektom vlastníckeho práva v zmysle a rozsahu § 1 ods. 4 zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska.

Ústavný súd môže začať konanie aj na podnet fyzických a právnických osôb, ktoré namietajú porušenie svojich práv. Konanie sa začne prijatím podnetu.

1) Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu skúma ústavný súd procesné a iné podmienky ustanovené pre jeho prijatie na ďalšie konanie. Jednou z takýchto podmienok sú i predpísané obsahové náležitosti predloženého podnetu. V podnete musí byť preto označené konanie alebo opomenutie, ktoré môže porušiť ústavné alebo iné právo toho, kto sa práva domáha. V podnete Národnej banky Slovenska sa za konanie porušujúce jej vlastnícke právo označuje stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky zo dňa 12. 2. 1993. Týmto stanoviskom Ministerstvo financií SR reaguje na žiadosť Národnej banky Slovenska k jeho vypracovaniu zo dňa 5. 1. 1993 (č. j. 4/93).

Problematiku odplatného alebo bezodplatného prevodu národného majetku na iné, ako štátne subjekty vlastníckeho práva upravovala v rozhodnom období aj vyhláška Federálneho ministerstva financií č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom. Uvedený právny predpis pre uskutočnenie takéhoto prechodu upravuje dve základné podmienky a to: spracovanie zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva národného majetku na občana alebo organizáciu (§ 14 ods. 1) a súhlas republikového ministerstva financií, po udelení ktorého nadobúda takáto zmluva platnosť (§ 14 ods. 4). K možnému porušeniu vlastníckeho práva by mohlo dôjsť len vtedy, ak by podľa zákonom upravených podmienok ministerstvo financií odmietlo udeliť súhlas k zmluve o bezodplatnom prevode národného majetku uzavretej medzi Národnou bankou Slovenska a Slovenskou televíziou. V takomto prípade by Ústavný súd Slovenskej republiky tiež skúmal povahu spolupôsobenia ministerstva financií pri nadobudnutí platnosti zmluvy o bezodplatnom prevode národného majetku, a to v tom zmysle, či mu vyhláška č. 119/1988 Zb. ukladala povinnosť udeliť súhlas (ak sú splnené zákonom upravené podmienky prevodu vlastníckeho práva k národnému majetku) alebo mu poskytuje iba možnosť na udelenie tohoto súhlasu.

K situácii, v ktorej by reálne mohlo dôjsť k porušeniu vlastníckeho práva navrhovateľa, a to konaním (opomenutím) vylučujúcim jeho nadobudnutie, však nedošlo. Navrhovateľ predovšetkým nedoložil text zmluvy o bezodplatnom prevode národného majetku uzavretej so Slovenskou televíziou a nedoložil ani dokument potvrdzujúci odmietnutie jej schválenia

Ministerstvom financií Slovenskej republiky v zmysle § 14 ods. 4 vyhlášky č. 119/1988 Zb. Ako vyplýva z príloh podania, po zaslaní stanoviska Ministerstva financií Slovenskej republiky sa Národná banka Slovenska ďalej nesnažila získať nehnuteľnosť do svojho vlastníctva formou zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k národnému majetku, ale súhlasila so zmluvou o prevode práva hospodárenia k národnému majetku podľa § 12 ods. 3 vyhlášky č. 119/1988 Zb. (priložený [REDAKOVANÉ] zo dňa 20. 5. 1993 potvrdzujúci túto skutočnosť). Stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky preto v danom prípade nie je právne relevantným konaním, ktorým možno porušiť vlastnícke právo navrhovateľa. Takýmto konaním by však mohlo byť odmietnutie schválenia zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k národnému majetku medzi Slovenskou televíziou a Národnou bankou Slovenska, ku ktorému nedošlo, pretože takáto zmluva Ministerstvu financií Slovenskej republiky nebola predložená.

Z uvedených dôvodov Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov

tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohoto rozhodnutia pod bodom 1).

2) V druhej časti svojho podnetu navrhovateľ žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky "svojím rozhodnutím určil, že Národná banka Slovenska založená zákonom č. 566/1992 Zb. je subjektom vlastníckeho práva a môže nadobúdať nehnuteľný majetok v rozsahu určenom zákonom do svojho vlastníctva v zmysle § 1 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska".

V tejto časti svojho podnetu navrhovateľ žiadal záväzný výklad príslušných ustanovení zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska. V rámci konaní o podnete Ústavný súd Slovenskej republiky vykladá ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov Slovenskej republiky len v rozsahu a spôsobom opodstatneným povahou namietaného porušenia ústavného alebo iného práva navrhovateľa. Paragraf 1 ods. 4 citovaného zákona upravuje postavenie Národnej banky Slovenska ako podnikateľa a jej oprávnenie nakladať s vlastným majetkom. V tejto časti svojho podnetu však navrhovateľ

neoznačil žiadne konanie (opomenutie), ktorými bolo porušené jeho právo nakladať s vlastným majetkom a neoznačil ani subjekt (subjekty), ktoré jeho vlastnícke právo porušili. Navrhovateľ žiada ústavný súd iba o záväzný výklad uvedeného ustanovenia zákona č. 566/1992 Zb.

Ústavný súd Slovenskej republiky je oprávnený podávať iba výklad ústavných zákonov a to len vtedy, ak je vec sporná (článok 128 ods. 1 ústavy). Z dôvodu nepríslušnosti a podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. ústavný súd rozhodol o odmietnutí podnetu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohoto rozhodnutia pod bodom 2).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať
opravný prostriedok.

V Košiciach dňa 16. decembra 1993

JUDr. Ján K l u č k a
predseda senátu